

[Justitsministeren.]

og derfor ser man aldrig disse høje Honorarer i Skifteboer. Men her, hvor der er Tale om Konkursboer og Likvidationsboer, her er det Kreditorerne selv, der vælger disse Mennesker.

Men uanset dette maa jeg sige, at jeg tit har været forbavset over Kreditorernes Holdning, for jeg forstaar ikke, at Kreditorerne i saadanne Tilfælde ikke siger: det Honorar vil vi ikke betale, lad os saa faa Sagen frem til Afgørelse for Domstolene. Men den Slags Sager har jo ikke været bragt frem for Domstolene undtagen i et enkelt Tilfælde. Med andre Ord, maa jeg lige slaa fast, at jeg er enig i det ærede Medlems Kritik, men jeg kunde have ønsket, at det ærede Medlem noget kraftigere havde pointeret, at Myndighederne har ikke været impliceret og har ikke kunnet være impliceret i dette Forhold, fordi der som Hovedregel ikke er blevet gjort Indsigelse mod disse Honorarer.

Da den højtærede Undervisningsminister ikke er til Stede, skal jeg paa hans Vegne fraraade at stemme for det af et Mindretal i Finansudvalget foreslaaede Tilskud til den færøske Højskole.

Handelsministeren (Slebsager): Under Ændringsforslag Nr. 176 foreslaar et Mindretal at nægte at gaa med til Bevillingen paa 41 000 Kr. til det af Handelsministeriet nedsatte Industriudvalg.

Jeg vil gerne med Hensyn til Nedsættelse af Udvalg og Nævn sige, at det altid har været Praksis hidintil, at Administrationen kunde nedsætte Udvalg og Nævn til Undersøgelse af forskellige Forhold og derefter søge de Udgifter, som dertil medgaar, paa Tillægsbevillingsloven. Ofte har det oven i Købet været Tilfældet, at de ikke er blevet opført hverken paa Finanslov eller Tillægsbevillingslov, men er gaaet lige ind i Statsregnskabet. Dog har man i Almindelighed søgt dem paa Tillægsbevillingslovsforslaget.

Det har været Praksis hidtil, og det er den Praksis, jeg har fulgt. Og jeg vil sige til de to Partier, som her har stillet Ændringsforslag om at stryge denne Bevilling, at de synes meget hurtigt at have glemt den Praksis, de selv hidtil har fulgt, naar de havde Regeringsmagten.

Jeg tillader mig at minde det radikale Parti om den Tid, da Hr. Rode sad som Indenrigsminister og nedsatte — jeg tør vel nok sige — et Utal af Nævn og Kommissioner; hvor store Beløb der blev anvendt hertil, skal jeg lade være usagt, men

det drejer sig om Beløb, der er mange Gange disse 41 000 Kr., som her er Tale om, og om Beløb, som enten er søgt bevilget paa Tillægsbevillingslovsforslaget eller uden videre er gaaet ind paa Statsregnskabet og altsaa i Virkeligheden først er blevet godkendt, naar Statsregnskabet for det vedkommende Aar blev godkendt. Saaledes handlede det radikale Partis Indenrigsminister selv, men det radikale Parti synes altsaa nu ganske at have glemt Forholdet fra den Tid.

Til Socialdemokratiet maa jeg sige, at ogsaa dette Parti synes at have en meget kort Hukommelse. Som det vil erindres, nedsatte i December 1924 den daværende Erhvervsminister Stauning et Industriudvalg. Den daværende Erhvervsminister søgte ikke i Rigsdagssamlingen 1924—25 nogen Bevilling til dette Industriudvalg. Først paa Tillægsbevillingslovsforslaget for 1926—27 søgte Ministeren Bevilling til dette Formaal, altsaa omtrent 1½ Aar efter, at Udvalget var nedsat. Der søgtes da en Bevilling paa 30 000 Kr.; Bevillingen slog imidlertid ikke til, og saa overlod det ærede Medlem Hr. Stauning til sin Efterfølger, altsaa mig, at søge dette Beløb suppleret med et Beløb paa 10 702 Kr. paa Tillægsbevillingslovsforslaget for 1926—27.

Altsaa, dette Industriudvalg kostede ogsaa omtrent 41 000 Kr., og af Ministeriets Akter vedrørende de nævnte Bevillinger fremgaar det ikke, at der paa Forhaand er søgt Tilslutning fra Finansudvalgenes Side til dem. Jeg har tilladt mig at forespørge Sekretæren i Finansudvalget, om der af Finansudvalgets Protokol fremgaar noget om, at den daværende Minister har forhandlet med Folketingets Finansudvalg om disse Bevillinger, men Sekretæren har meddelt mig, at dette ikke er Tilfældet.

Altsaa, den Praksis, som det ærede Medlem Hr. Stauning i Egenskab af Erhvervsminister har anvendt med Hensyn til dette Industriudvalg, er ganske den samme Praksis som den, jeg har anvendt, idet jeg paa Tillægsbevillingslovsforslaget har søgt Bevilling til Tremandsudvalget, og jeg tillader mig at tro, at det Arbejde, som Tremandsudvalget har udført i den Tid, der er gaaet siden dets Nedsættelse, er lige saa værdifuldt som og staar fuldt paa Højde med det Arbejde, som blev udført af Industriudvalget af 1924.

Naar det er sagt, at jeg i sidste Rigsdagssamling, inden Rigsdagen blev hjemsendt, skulde have henvendt mig til Rigsdagen vedrørende dette Forhold, saa kan jeg dertil sige, at Industriudvalget blev